

да ти взема толкова ленъ, бѣдна съмъ, отъ гдѣ да ти намѣря... А пъкъ, азъ никакъ не мога да стоя безъ работа, постоянно ѝ искамъ ленъ... Тя се разсърди и ме наби...“

Тогава царицата ѝ казала: „Азъ твърдѣ много обичамъ да гледамъ какъ се преде ленъ; за мене нѣма нѣщо по-приятно отъ бръмчението на вретеното. Въ моя палатъ азъ имамъ много работници, но и ленъ има много. Ела съ мене и прѣди ленъ колкото искашъ!“ Майката, като видѣла че ще се отърве отъ лѣнивата си дъщеря, зарадвала се и я изпратила.

Стигнали въ палата. Царицата я завела въ едно здание, всичкитѣ стаи на което били пълни съ хубавъ ленъ. — „Изпреди ми този ленъ, казала царицата. Когато го свършишъ, ще те направя главна служанка въ палатитѣ си. Ти си бѣдна, но ще бѣдешъ щастлива, защото твоето неуморно трудолюбие е цѣло богатство“.

Чакъ сега дѣвойката трепнала отъ страхъ. Прѣзъ цѣлия си животъ да би работила, пакъ не би изпреда този ленъ. Когато останала самичка, тя взела да плаче и така, безъ да се помръдне отъ мѣстото си, прѣстояла три дена. На четвъртия денъ при нея дошла царицата и, като видѣла, че още ни жичка не е изпредена, зачудила се.

Дѣвойката я било срамъ да каже истина. Тя прѣзъ сълзи проговорила: „Не се чуди славна царкиньо, гдѣто още не съмъ почнала работа; — прѣзъ тия дни, далечъ отъ мила майка и бащина обична кѣщица, да-